

ปัจจัยการออกกลางคั้นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

Drop-out Factors of Students of Business Administration Faculty

พีชญาดา พันผา¹

Pichyada Pheunpha¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบปัจจัยการออกกลางคั้นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน 400 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม การวิจัยนี้ใช้วิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง=0.94 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง $0.41=0.68$ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิจัยพบว่า โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันการออกกลางคั้นของนักศึกษาในภาพรวม สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี ค่าน้ำหนักองค์ประกอบหลักในลำดับที่ 2 จาก 6 องค์ประกอบหลัก สามารถอธิบายปัจจัยการออกกลางคั้นของนักศึกษาได้ในระดับดี อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 ดังนี้ 1) การจัดการเรียนการสอน 2) อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา 3) สภาพแวดล้อม 4) พฤติกรรมการเรียนนักศึกษา 5) สถาบันการศึกษา และ 6) ด้านสถานภาพครอบครัว ตามลำดับ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงเป็นองค์ประกอบหลักของการออกกลางคั้นของนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์มากที่สุด เมื่อพิจารณาองค์ประกอบย่อยของการจัดการเรียนการสอน พบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนไม่เหมาะสม และห้องเรียนและห้องปฏิบัติการมีไม่เพียงพอเป็นสาเหตุที่สำคัญของการออกกลางคั้นแนวทางแก้ไขนั้นคณะบริหารศาสตร์ควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสม และควรมีตึก มีจำนวนห้องเรียนที่เพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา เพื่อช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งจะช่วยลดอัตราการออกกลางของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ: การวิเคราะห์องค์ประกอบ การออกกลางคั้น บริหารธุรกิจ

¹ คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

¹ Faculty of Management Science, Ubon Ratchathani University

Abstract

The purpose of this research was to analyse drop-out factors of business administration students. 400 students from 5 majors in the Management Science Faculty of Ubon Ratchathani University were the sample. Cluster sampling and questionnaire were used in this research. The reliability was 0.94. The discriminant was range between 0.41-0.68. The data were analyzed by descriptive statistics and Confirmatory Factor Analysis (CFA).

The results found that the overall confirmatory factor analysis of student dropout model consistent at the good level of empirical data. The second ordered factor loading of 6 main components can explain the dropout students at the good significant level 0.01 as follows: 1) instruction 2) lecturer and advisor 3) institution environment 4) student behavior 5) institutions, and 6) family status, respectively. Therefore, the instruction was so important main component of student dropout. When considering the sub-components of instruction, the results showed that the classroom atmosphere was not appropriate and Ubon Ratchathani University doesn't have enough buildings, rooms, and laboratories. These are important causes of student dropout. The recommendations of this study were the university should provide a good classroom atmosphere and invest the infrastructure such as buildings and study rooms. These can make instruction interested in, pursue student learning, and learning effectively. Moreover, these can help students to get academic achievement better and reduce the rate of student's dropout in higher education students in the future.

Keywords: Factor analysis, drop-out, business administration

บทนำ

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเพราะการศึกษาคือกลไกโดยตรงต่อการพัฒนามนุษย์และสังคม หากคนไทยได้รับการศึกษาที่ดีมีคุณภาพ ก็จะทำให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้า การศึกษาจึงเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลให้มีความเจริญงอกงามทุกด้าน ถ้าประเทศใดประชากรมีการศึกษาสูง ประเทศนั้นก็จะมีกำลังคนที่มีประสิทธิภาพ สามารถเพิ่มรายได้ต่อบุคคลให้สูงขึ้น (นรินทร์, 2552) มหาวิทยาลัยถือเป็นสถาบันที่สำคัญของการปฏิรูปการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542, 2545) มหาวิทยาลัยมี

บทบาทในการพัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพของประเทศ โดยการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาศักยภาพการจัดการเรียนการสอน การสร้างหลักสูตรที่ทันสมัยเพื่อสร้างบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านวิชาการ ความเชี่ยวชาญคุณธรรมและจริยธรรม การมีจิตสำนึกที่ดีต่อสังคม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการจัดการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า ปัญหาการออกกลางคันกลางคันของผู้เรียนเป็นปัญหาที่สำคัญของประเทศที่เกิดขึ้นตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งการออกกลางคันอาจจะมีสาเหตุมาจากความเบื่อหน่ายและเครียด

กับการเรียน ผลการเรียนต่ำ การทะเลาะวิวาท ติดเพื่อน ติดยาเสพติด และตั้งครมก็ไม่ฟังประสงค์ เป็นต้น ในสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาของ Swanson (2004) และ Greene and Winters (2002) พบว่า อัตราการสำเร็จการศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีประมาณร้อยละ 68-71 จากจำนวนเด็กมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหมด แสดงว่า มีนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายประมาณร้อยละ 30 ที่ออกกลางคัน จึงทำให้เกิดปัญหาาระดับบุคคลและสังคมตามมาอีกมากมาย เช่น ปัญหาการตกงาน ปัญหาการขาดแคลนแรงงานที่มีฝีมือ ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น สุานิตา ลอยวิรัตน์ และคณะ (2558) ได้ศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อการฟื้นฟูสภาพการเป็นนักเรียนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่าสาเหตุการออกกลางคันเนื่องมาจาก นักศึกษาต้องการศึกษาต่อสถาบันอื่นมากที่สุด รองลงมาคือ ไม่ถนัดในสาขาวิชาที่เรียน

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ., 2555) ได้ศึกษาการขอลาออกในระดับปริญญาตรีระหว่างปีการศึกษา พ.ศ. 2549-2550 ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน จำนวน 124 แห่ง พบว่า ปีการศึกษา 2549 มีผู้เข้าศึกษาจำนวน 445,894 คน แต่ปี 2550 เหลือ 431,062 คน รวมลาออก 15,276 คน คิดเป็นร้อยละ 3 และเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มสังคมศาสตร์บริหารธุรกิจและกฎหมาย 249,921 คน ลาออก 5,253 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ถือว่าเป็นสัดส่วนที่น่าเป็นห่วงมาก สมพร นิ้วสกุล และคณะ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยการออกกลางคันของนักศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตตรวจราชการที่ 7 พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัยโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า ปัจจัยที่อยู่ในระดับมากมี 3 ปัจจัย คือ ด้านส่วนตัวของ

นักศึกษา ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และด้านสภาพครอบครัว ส่วนปัจจัยที่อยู่ในระดับปานกลางมี 3 ปัจจัย คือ ด้านครูผู้สอน ด้านสถานศึกษา และด้านสภาพแวดล้อม

สุภาพร อัครวิโรจน์ (2549) ได้ศึกษาสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่า องค์ประกอบด้านนักศึกษาในด้านขาดการวางแผนการเรียนที่ดีเป็นสาเหตุหลักของการออกกลางคัน ส่วนด้านทัศนคติต่อสาขาวิชา เนื้อหาวิชาที่เรียนไม่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน และหลักสูตรไม่ตรงตามความต้องการของผู้เรียน ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์เห็นว่าคุณภาพของนักศึกษาที่รับเข้ามามีพื้นฐานความรู้ไม่ดี ต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจและปรับตัวมากขึ้น เมื่อมีปัญหาที่ไม่กล้าซักถามอาจารย์ที่ปรึกษา ปัจจัยเหล่านี้เป็นสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษา

สรวิชัย สืบแย้ม (2552) ได้ศึกษาสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ จำนวน 1,221 คน พบว่า สาเหตุการออกกลางคันมากที่สุด คือด้านการจัดเรียนการสอน วิชาเรียนยาก นักศึกษาขาดการเตรียมตัวที่ดีในการสอบแต่ละครั้ง นักศึกษาขาดการวางแผนเรียนที่ดี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน พบว่า การจัดการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาเป็นสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บุญโชติ ชำนาญ และอุไรรัก ตรุณวรรณ (2554) ได้ศึกษาปัญหาและสาเหตุการออกกลางคันของนักศึกษา วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2554 พบว่า สาเหตุและแนวทางการแก้ไขการออกกลางคันของนักศึกษา มี 6 ด้าน คือ

ด้านสถานศึกษา คือความเข้มงวดเรื่องกฎระเบียบของสถานศึกษา ด้านครูผู้สอน คือ ความเข้มงวดเรื่องกฎระเบียบของครูผู้สอน ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน คือ อุปสรรคการเรียนการสอนไม่ทันสมัย ด้านนักศึกษา คือปัญหาชู้สาว อายุมุขหรือยาเสพติด ด้านครอบครัว คือสภาพครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง ด้านสภาพแวดล้อม คือสถานศึกษาจัดกิจกรรมไม่ส่งผลต่อการเรียนการสอน

Andra, Magnono, and Morselli (2011) ได้ศึกษาการออกกลางคันของนักศึกษาสาขาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีหนึ่งสาขาคณิตศาสตร์ ในมหาวิทยาลัย Torino ที่ประเทศอิตาลี จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐานของนักเรียน ความเชื่อ ความคาดหวัง ความยากของวิชา ความต้องการในการทำงาน การได้งานทำ การเรียนด้วยทำงานไปด้วย วุฒิกการศึกษาไม่เป็นที่ต้องการของตลาด นักศึกษาสนใจเรียนสาขาอื่น เนื้อหาวิชายาก และแรงจูงใจมีผลต่อการออกกลางคันทันทีนักศึกษา

Bennett (2003) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันทันทีของนักศึกษาปริญญาตรี คณะการศึกษาธุรกิจ ในมหาวิทยาลัยลอนดอนโกลด์ฮอลล์ ประเทศอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาตรีทั้งหมด 400 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาออกกลางคันทันทีเพราะปัญหาด้านการเงิน ความสามารถทางด้านวิชาการ ระดับความรับผิดชอบของนักศึกษา และความภูมิใจในตนเอง ตามลำดับ Puara and Arhipova (2014) ได้วิเคราะห์สาเหตุอัตราการออกกลางคันทันทีของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ Latvia University of Agriculture จำนวน 677 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการออกกลางคันทันทีของนักศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมและขาดแรงจูงใจในการเรียน มะลิวัลย์ สิ้นน้อย

(2551) ได้ศึกษาจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคันทันทีในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี พบว่านักศึกษาที่ออกกลางคันทันทีทั้งหมด 1,167 คน แบ่งเป็น คณะบริหารศาสตร์ 316 คน วิศวกรรมศาสตร์ 237 คน คณะเกษตรศาสตร์ 153 คน คณะศิลปศาสตร์ 109 คน และจากข้อมูลงานทะเบียนนักศึกษาและประมวลผล ณ วันที่ 19 มิถุนายน 2556 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มีนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 13,659 คน มีนักศึกษาสุ่มเสี่ยงที่ออกกลางคันทันที 5,436 คน คิดเป็นเกือบร้อยละ 40 จะเห็นได้ว่านักศึกษาที่ออกกลางคันทันทีมีจำนวนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยข้างต้นที่ได้ศึกษาองค์ประกอบการออกกลางคันทันทีของนักศึกษาในบริบทสาขาวิชา คณะ และประเทศที่แตกต่างกัน งานวิจัยส่วนใหญ่ยังศึกษาปัจจัยการออกกลางคันทันทีได้ไม่ครอบคลุมปัจจัยทั้งหมด และข้อค้นพบลำดับความสำคัญของปัจจัยการออกกลางคันทันทีมีความแตกต่างกัน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้สังเคราะห์องค์ประกอบหลักที่สำคัญต่อการออกกลางคันทันทีของนักศึกษาไว้ถึง 6 องค์ประกอบ เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบหลักใดสำคัญมากที่สุดที่สำคัญเร่งด่วนที่ต้องช่วยกันพัฒนาให้ดีขึ้น เพราะการออกกลางคันทันทีของนักศึกษาถือเป็นปัญหาอันเร่งด่วนของมหาวิทยาลัยที่จะต้องศึกษาหาสาเหตุการออกกลางคันทันทีที่สำคัญที่แท้จริงว่ามีอะไรบ้างเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงจุด เพื่อลดจำนวนการออกกลางคันทันทีและสอบตกของนักศึกษา อีกทั้งยังเป็นการช่วยลดการสูญเสียเงิน เวลา และเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน หลักสูตรการศึกษา การบริหารจัดการด้านวิชาการต่างๆ ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ให้ได้คุณภาพมาตรฐานดีขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบปัจจัยการออกกลางคั่นของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ประมาณ 3,079 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 1 กรกฎาคม 2557)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน 400 คน ในภาคการศึกษา 2/2557 เป็นนักศึกษาปีที่ 1 และ 2 เหตุผลเพราะนักศึกษาทั้งสองชั้นปีมีโอกาสออกกลางคั่นมากกว่าชั้นปีอื่นๆ จากงานวิจัยของ Sosu and Pheunpha (2016) และคณะบริหารศาสตร์มีจำนวนนักศึกษาใหม่ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีและมีจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคั่นมากที่สุด และในปี พ.ศ. 2554 นักศึกษามีแนวโน้มออกกลางคั่นมากที่สุดจากสถิติการออกกลางคั่นของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี การกำหนดขนาดตัวอย่างอาศัยหลักการของ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2555) โดยขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมกับการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน จำนวนกลุ่มตัวอย่างควรมีขนาด 400 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) แบ่งออกเป็น 7 กลุ่มสาขาวิชา จากนั้นผู้วิจัยสุ่มสาขามา 5 สาขา มีจำนวนนักศึกษารวมทั้งหมด 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้วิจัยในครั้งนี้คือแบบสอบถามนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามมาจากงานบริการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจออกกลางคั่นของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และงานวิจัยข้างต้นประกอบในการทำแบบสอบถาม โดยมีผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผล ด้านการวิจัย และด้านบริหารธุรกิจ เพื่อพิจารณาคำนิยาม ความชัดเจน ความถูกต้อง และตรงตามโครงสร้างทางทฤษฎี (Construct Validity) พร้อมทั้งให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้สำนวนภาษาในข้อคำถามสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการจะวัดหรือไม่ เพื่อให้เครื่องมือที่สร้างขึ้นมีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) การตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาซึ่งมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง $0.41=0.68$ มากกว่า 0.20 ขึ้นไปถือว่าจำแนกได้ดี (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2548) หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทดลองใช้ ดำเนินการทดลองใช้กับนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประมาณ 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือผลการวิเคราะห์ความเที่ยง (Reliability) เป็นดังนี้

ปัจจัยการออกกลางคั่นของนักศึกษา	ค่าความเที่ยง	จำนวนข้อ
ด้านสถาบันการศึกษา	0.728	4
ด้านสภาพแวดล้อม	0.764	7
ด้านการจัดการเรียนการสอน	0.805	7
ด้านอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา	0.789	7
ด้านพฤติกรรมนักศึกษา	0.881	9
ด้านสถานภาพครอบครัว	0.900	5
ภาพรวม	0.944	39

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน โดยใช้ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย โดยค่าเฉลี่ยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว (2535) ที่การแปลความหมายดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มาก ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ค่อนข้างต่ำ และค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ต่ำ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ลำดับที่ 2 นั้นเป็นการรวมองค์ประกอบย่อย

(sub-main factor) ที่มีความสัมพันธ์กันมาสร้างเป็นองค์ประกอบหลัก (main-factor) รวมหลายองค์ประกอบหลักกลายเป็นตัวแปร (การออกกลางคั่น) โดยมีตัวแปร/องค์ประกอบแฝงทั้งหมด 2 ลำดับชั้น จึงเรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันลำดับที่ 2 ผู้วิจัยใช้โปรแกรม Mplus ในการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนเกณฑ์พิจารณาความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ผู้วิจัยได้ประยุกต์เกณฑ์ความสอดคล้องโมเดลจากนักสถิติและวิจัยของ Klein (2011) ; Bentler (1990) และ Joreskog and Sorborn (1996) ดังนี้

โมเดลระดับ	P-value	X ² /df	RMSEA	CFI	TLI	SRMR	AIC
ดี	ไม่ได้กำหนด	< 3	< 0.05	> 0.90	> 0.90	< 0.05	Smallest
ดีมาก	> 0.05	< 2	< 0.05	> 0.95	> 0.95	< 0.05	Smallest

ส่วนเกณฑ์พิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบปัจจัยการออกกลางคั่นของนักศึกษา ผู้วิจัยประยุกต์เกณฑ์ค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่เหมาะสม ดังนี้ ในลำดับที่ 1 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.50 (ไชนันต์ สกุลศรีประเสริฐ,

2556) และในลำดับที่ 2 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.40 (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2547) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะเป็นองค์ประกอบย่อยและองค์ประกอบหลักที่เหมาะสมในการอธิบายการออกกลางคั่นของนักศึกษการบริหารธุรกิจได้

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษา

จากข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 เป็นเพศหญิง 337 คน คิดเป็นร้อยละ 84.3 นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย นักศึกษาสาขาบัญชี 81 คน คิดเป็นร้อยละ 20.3 เป็นนักศึกษาสาขาการจัดการธุรกิจจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 เป็นนักศึกษาสาขาการจัดการโรงแรมจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 เป็นนักศึกษาสาขาการตลาดจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 เป็นนักศึกษาสาขาาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 และนักศึกษาไม่ตอบว่าจากสาขาใดจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษาระยะที่เกี่ยวกับ การออกกลางคืน ทั้ง 6 ด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อยเป็นดังนี้ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน ที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.79$) 2) ด้านสภาพแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

($\bar{X}=2.55$) 3) ด้านสถาบันการศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}=2.40$) 4) ด้านอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}=2.38$) 5) ด้านพฤติกรรมนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}=2.25$) และ 6) ด้านสถานภาพครอบครัว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($\bar{X}=1.83$)

ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 2 (Second Order Confirmatory)

ผลการวิเคราะห์โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 2 ปัจจัยการออกกลางคืนของนักศึกษา ด้วยโปรแกรม Mplus โมเดลภาพรวมที่ดีที่สุดหลังจากการปรับโมเดลแล้ว มีค่าไคสแควร์ต่อค่าองศาอิสระมีค่าเท่ากับ $2.31 < 3$ (Klein, 2011) ค่า CFI มีค่าเท่ากับ $0.92 > 0.90$ และค่า TLI มีค่าเท่ากับ $0.91 > 0.90$ Bentler (1990) และค่า standardized root mean-square residual (SRMR) มีค่าเท่ากับ $0.049 < 0.05$ และค่า AIC ก็มีค่าเล็กที่สุด (Smallest) สรุป โมเดลในภาพรวมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี (Joreskog and Sorbom, 1996)

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างโมเดลทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์กับเป็นดังนี้

sample group	Goodness of Fit Measures								
	X^2	df	P	X^2/df	RMSEA	CFI	TLI	SRMR	AIC
394	1086.66	470	0.00	2.31	0.048	0.92	0.91	0.049	Smallest

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่ 2 ของโมเดลการการออกกลางคันของนักศึกษา

ตัวแปร	องค์ประกอบหลัก	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (b)	ความคลาดเคลื่อน (S.E.)	t	ความเที่ยง R ²
Dropout	UNI	0.552	0.042	13.173	0.305
	EN	0.574	0.039	14.871	0.330
	INS	0.584	0.041	14.333	0.341
	LEC	0.581	0.036	15.958	0.338
	BEH	0.539	0.039	13.137	0.290
	FAM	0.477	0.044	10.659	0.227

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบการออกกลางคันของนักศึกษาลำดับที่ 2 พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบหลักในลำดับที่ 2 ของการออกกลางคัน 6 องค์ประกอบหลักสามารถอธิบายปัจจัยการออกกลางคันของนักศึกษาได้ในระดับดี ทุกองค์ประกอบ เรียงลำดับความสำคัญของน้ำหนักองค์ประกอบจากมากไปน้อย เป็นดังนี้ 1) การจัดการเรียนการสอน 2) อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา 3) สภาพแวดล้อม 4) พฤติกรรมการเรียนนักศึกษา 5) สถาบันการศึกษา และ 6) ด้านสถานภาพครอบครัว ตามลำดับ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.477-0.584 > 0.40 (สมบัติท้ายเรือคำ, 2547) ดังนั้น ค่าน้ำหนักองค์ประกอบหลักลำดับที่ 2 จึงเป็นไปตามเกณฑ์ทุกองค์ประกอบ

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบย่อยลำดับที่ 1 ของ 6 องค์ประกอบหลักจากลำดับที่ 2 พบว่า ทุกองค์ประกอบย่อยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากกว่า 0.50 (ไชยันต์ สกกุลศรีประเสริฐ, 2556) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นคือ องค์ประกอบย่อยสามารถอธิบายความ

แปรปรวนองค์ประกอบหลักได้ในระดับดี-ดีมาก โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.601=0.909 รายละเอียดค่าน้ำหนักองค์ประกอบย่อยในแต่ละองค์ประกอบหลัก จากมากไปน้อย เป็นดังนี้

ปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ 1) การจัดบรรยากาศในห้องเรียนไม่เหมาะสม 2) ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการมีไม่เพียงพอ 3) วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ 4) สื่อประกอบการเรียน การสอนไม่น่าสนใจ และ 5) สาขาวิชาที่เรียนไม่ตรงกับความถนัด

ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ 1) ไม่มีความยุติธรรมและเข้มงวดในการสอนมากเกินไป 2) อาจารย์ผู้สอนไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา 3) อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถดูแลนักศึกษาได้ทั่วถึง 4) อาจารย์ผู้สอนขาดการควบคุมอารมณ์หรือประพฤติไม่เหมาะสม 5) อาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานให้มากเกินไป และ 6) อาจารย์ผู้สอนมีวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจ ทำให้นักศึกษาเกิดความน่าเบื่อในการเรียน และไม่ยอมเข้าเรียน

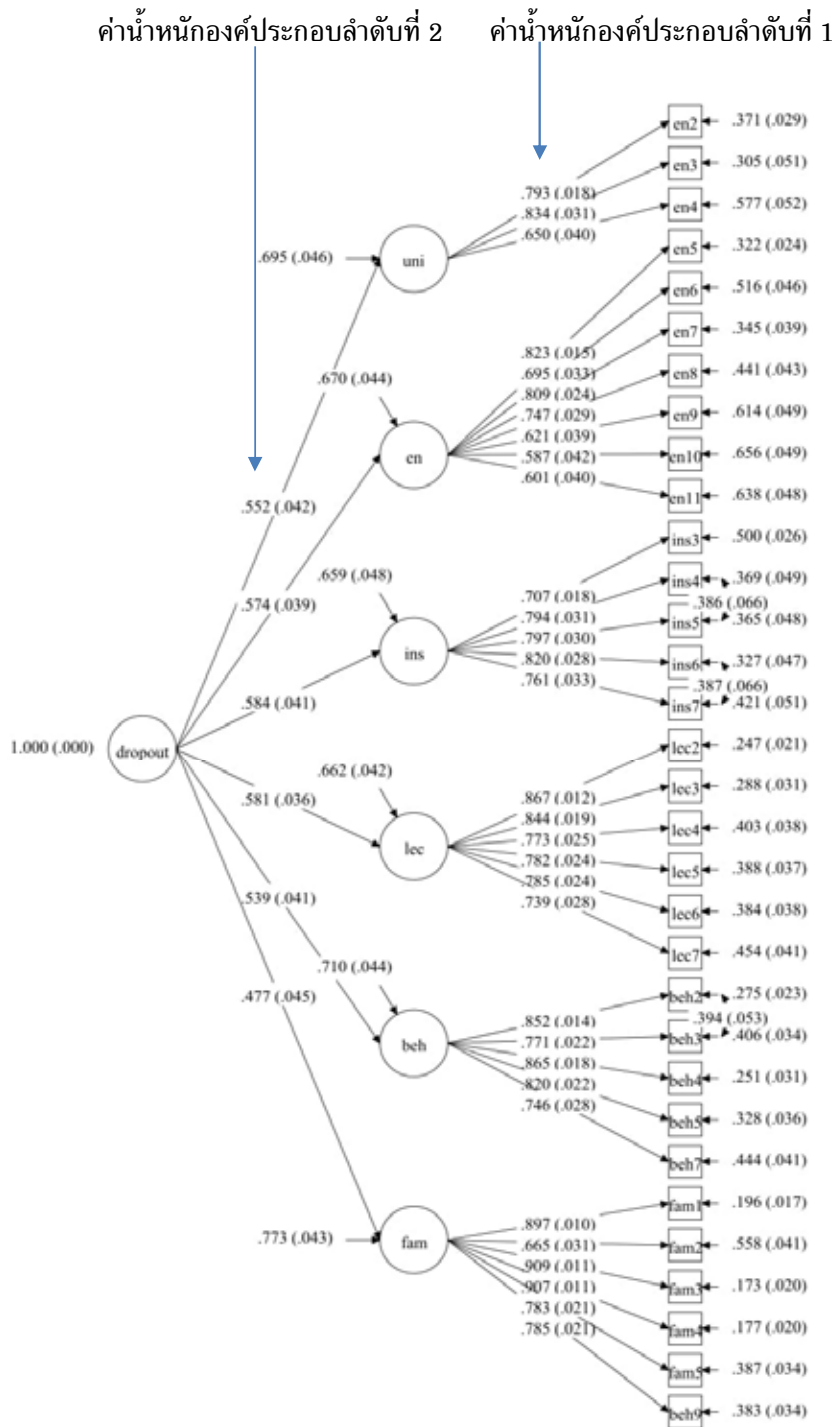
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ 1) สถาบันการศึกษามีพื้นที่พักผ่อน อุปกรณ์เล่นกีฬา ไม่เพียงพอ 2) อาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกควรมีไม่เพียงพอ 3) ระบบการรักษาความปลอดภัยของนักศึกษาไม่เหมาะสม 4) บริเวณรอบสถาบันการศึกษามีสิ่งรบกวนทำให้ไม่อยากเข้าเรียน 5) ภายในสถาบันการศึกษามีสิ่งรบกวนเกี่ยวกับยาเสพติดและการพนัน 6) สถานที่จอดรถมีไม่เพียงพอ และลำดับสุดท้ายคือ 7) การเดินทางมาสถาบันการศึกษาไกลจากที่พัก

ปัจจัยด้านพฤติกรรมของนักศึกษา เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ 1) นักศึกษาปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ได้ 2) นักศึกษามีทัศนคติไม่ดีกับอาจารย์ผู้สอน 3) นักศึกษาไม่สามารถบริหารจัดการเวลาได้ดี ระหว่างเวลาทำงานกับเวลาเรียน 4) นักศึกษามีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาที่ศึกษา และ 5) นักศึกษาดูดเพื่อน

ด้านสถาบันการศึกษา เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญ เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ 1) โอกาสในการประกอบอาชีพมีน้อย 2) โอกาสในการศึกษาต่อมีน้อย และ 3) สถาบันการศึกษาไม่มีระบบในการจัดการให้ความช่วยเหลือนักศึกษา

ปัจจัยด้านครอบครัว เรียงน้ำหนักองค์ประกอบที่สำคัญ เรียงจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ 1) ท่านรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่น ความยุติธรรมภายในครอบครัว 2) ครอบครัวมีความเข้มงวดในการลงโทษอย่างรุนแรง 3) ท่านมีความขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกับคนในครอบครัว 4) ท่านมีปัญหาด้านความรัก และความสัมพันธ์จนเสียการเรียน ย้ายมาจากด้านพฤติกรรมของนักศึกษา 5) ผู้ปกครองให้เรียนในสาขาวิชาที่นักศึกษาไม่ถนัด และ 6) ท่านไม่มีผู้รับผิดชอบสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเรียน

รายละเอียดค่าน้ำหนักองค์ประกอบลำดับที่ 2 นำเสนอตามภาพที่ 1

ภาพที่ 1 โมเดลวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันลำดับที่ 2 ปัจจัยการออกกลางคันของนักศึกษา

อภิปรายผล

โมเดลองค์ประกอบเชิงยืนยันการออกกลางคั่นของนักศึกษาในภาพรวมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี ค่าน้ำหนักองค์ประกอบหลักในลำดับที่ 2 จาก 6 องค์ประกอบหลัก สามารถอธิบายปัจจัยการออกกลางคั่นของนักศึกษาได้ในระดับดี อย่างมีนัยสำคัญ 0.01 โดยลำดับความสำคัญจากผลการวิเคราะห์เป็นดังนี้

- 1) การจัดการเรียนการสอน
- 2) อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา
- 3) สภาพแวดล้อม
- 4) พฤติกรรมการเรียนนักศึกษา
- 5) สถาบันการศึกษา และ
- 6) ด้านสถานภาพครอบครัว ตามลำดับ

ซึ่งงานวิจัยนี้องค์ประกอบหลักด้านการจัดการเรียนการสอน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดหรือสำคัญที่สุดของการออกกลางคั่นของนักศึกษา สอดคล้องกับ สรวาฐิ สืบแย้ม (2552) และบุญโชติ ชำนาญ และอุไรรัก ทรุณวรรณ (2554) และสอดคล้องกับ เจษฎาภรณ์ อันแก้ว พิศราวลัย มีทรัพย์ และ นิคม นาคอ้าย (2557) ที่พบว่าการจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อการออกกลางคั่นของนักศึกษาเช่นกัน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาข้อความย่องานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบว่า การจัดการเรียนการสอนด้านบรรยากาศการเรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของนักศึกษาคณะบริหารศาสตร์ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาต้องการให้คณะจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี อาจารย์สอนเข้าใจ เรียนสนุก มีการเตรียมการสอนที่ดี บรรยากาศการเรียนไม่เครียดก็จะช่วยให้นักศึกษาอยากเข้าเรียน เรียนรู้เรื่อง และทำข้อสอบได้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงเป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการออกกลางคั่นมากที่สุดของนักศึกษา รองลงมา คือ ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการมีไม่เพียงพอ ลำดับที่สาม คือ วัสดุ อุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ ลำดับที่สี่ คือ

สื่อประกอบการเรียน การสอนไม่น่าสนใจ และลำดับสุดท้ายหรือค่าน้ำหนักองค์ประกอบสำคัญน้อยที่สุดด้านการจัดการเรียนการสอน คือ สาขาวิชาที่เรียนไม่ตรงกับความถนัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Andra *et al.* (2011) ; สุภาพร อัครวิโรจน์ (2549) ; ชนิตา ไกรเพชร, ศิริชัย กาญจนวาสิ, และอภิภา ปรีชญพทุทธิ (2556)

ด้านอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษามีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของการออกกลางคั่นของนักศึกษาสูงเป็นอันดับสอง ซึ่งผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับสรรคชัย กิตยานันท์ (2554) ที่พบว่า ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน หากอาจารย์ไม่มีเทคนิคการสอนที่น่าสนใจ อาจารย์ไม่มีการเตรียมการสอนมาก่อน อาจารย์ไม่มีความพร้อมเพียงพอหรือเทคนิคและเนื้อหาในการสอนอาจจะไม่ตรงต่อความต้องการของผู้เรียนก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายต่อการศึกษา โดยเฉพาะอาจารย์ไม่มีความยุติธรรม และเข้มงวดในการสอนมากเกินไป รองลงมา คือ อาจารย์ผู้สอนไม่ให้ความสำคัญเป็นกันเองกับนักศึกษา ถัดมาคือ อาจารย์ผู้สอนไม่มีความสามารถดูแลนักศึกษาได้ทั่วถึง ลำดับที่สี่ คือ อาจารย์ผู้สอนขาดการควบคุมอารมณ์หรือประพฤติดนไม่เหมาะสม ลำดับที่ห้า คือ อาจารย์ผู้สอนมอบหมายงานให้มากเกินไปซึ่งสอดคล้องกับบุญโชติ ชำนาญ และ อุไรรัก ทรุณวรรณ (2554) ลำดับสุดท้าย คือ อาจารย์ผู้สอนมีวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจ ทำให้นักศึกษาเกิดความน่าเบื่อในการเรียน และไม่อยากเข้าเรียน

ด้านที่สาม คือ ด้านสภาพแวดล้อมซึ่งสอดคล้องกับ สรวาฐิ สืบแย้ม (2552) ; บุญโชติ ชำนาญ และอุไรรัก ทรุณวรรณ (2554) ; สมพร จิวสกุล และคณะ (2554) โดยมีข้อสังเกตว่ามหาวิทยาลัยมีพื้นที่พักผ่อน อุปกรณ์เล่นกีฬา อาคารสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก และสถานที่จอดรถมีไม่เพียงพอ สิ่งเหล่านี้เป็นสาธารณูปโภค

ชั้นพื้นฐานที่มหาวิทยาลัยควรลงทุนเพื่อให้มหาวิทยาลัยน่าเรียนน่าอยู่และน่าเรียน

ด้านที่สี่ คือ ด้านพฤติกรรมนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ได้ นักศึกษาไม่สามารถบริหารจัดการเวลา ได้ดีระหว่างเวลาทำงานกับเวลาเรียน นักศึกษาไม่เข้าใจในเนื้อหารายวิชาที่เรียนซึ่งสอดคล้องกับ สุภาพร อัครวิโรจน์ (2549) ; Bennett (2003) ไม่ส่งงานอาจารย์นั้น คณะบริหารศาสตร์ควรมีโครงการอบรมหรือเตรียมความพร้อมให้นักศึกษา ในเรื่องการบริหารเวลาในช่วงปี 1 ปี 2 และควรมีการอบรมปรับทัศนคติของนักศึกษาให้รู้วิธีเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ปรับตัวในการเรียนในระดับอุดมศึกษาที่ต้องมีการดูแลตัวเองให้มากขึ้น ใช้ชีวิตที่อิสระกว่าตอนเรียนมัธยมศึกษาแต่มีวินัยในตนเอง เพราะการมีวินัยในตนเองส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน (เพ็ญภัคร พันธ์ผา, 2558)

ด้านที่ห้า คือ ด้านสถาบันการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ สมพร นิ้วสกุล และคณะ (2554) ; Andra *et al.* (2011) นักศึกษาให้ความสำคัญกับโอกาสในการประกอบอาชีพมากที่สุด รองลงมาคือ นักศึกษาเห็นว่าโอกาสในการศึกษาต่อมีน้อยก็ ยังเป็นประเด็นที่สำคัญที่นักศึกษาออกกลางคัน และสุดท้าย คือ สถาบันการศึกษาไม่มีระบบในการจัดการให้ความช่วยเหลือนักศึกษา ส่วนในประเด็นนี้จะเห็นว่าระบบในการช่วยเหลือนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นในชีวิตการเรียนและชีวิตของมหาวิทยาลัย อุดรราชธานียังไม่ดีพอ

ด้านสุดท้าย คือด้านสถาบันครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับ สมพร นิ้วสกุล และคณะ (2554); และบุญโชติ ชำนาญ และอุไรรัก ทรุณวรรณ (2554) ที่พบว่า สถาบันครอบครัวมีผลต่อการออกกลางคันของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่ขาดความรัก ความอบอุ่น ความยุติธรรมภายในครอบครัว มีการทะเลาะเบาะแว้งกันคนใน

ครอบครัวก็จะทำให้นักศึกษาออกกลางคันได้มากกว่านักศึกษาที่มาจากครอบครัวอบอุ่น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่สำคัญที่คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ควรมีนโยบายหรือมีการดำเนินปรับปรุงองค์ประกอบการออกกลางคันของนักศึกษา มีดังนี้

1. ด้านการจัดการเรียนการสอน ควรมีการจัดอบรมการเรียนการสอน การจัดทำสื่อประกอบการเรียนการสอนให้อาจารย์ผู้สอนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง มหาวิทยาลัยควรปรับปรุงระบบการลงทะเบียนอย่างเร่งด่วนเพราะมีความล่าช้า อินเทอร์เน็ตช้า ข้อมูลในด้านต่างๆ มิได้ครบถ้วน ควรพัฒนาการเรียนการสอนให้มีวิชาที่ฝึกปฏิบัติมากขึ้น
2. ด้านอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา มหาวิทยาลัยควรจัดอบรมการเรียนการสอนที่มีคุณภาพและการสอนที่น่าสนใจให้กับบุคลากรในคณะอย่างน้อยเทอมละ 1 ครั้ง และควรมีระบบที่ปรึกษานักศึกษาที่ช่วยให้คำปรึกษากับนักศึกษาได้อย่างแท้จริง
3. มหาวิทยาลัยควรแก้ไขถนนในมหาวิทยาลัยใหม่และการจอดรถให้เป็นระเบียบ การจัดระเบียบในการขัทยานพาหนะในมหาวิทยาลัย ดูแลความสะอาดและความปลอดภัยอย่างเข้มงวด เช่น โรงอาหาร สถานที่ต่าง ๆ ควรมีหน่วยงานหรือศูนย์ช่วยเหลือนักศึกษาในยามวิกาล
4. ด้านพฤติกรรมนักศึกษา ควรมีโครงการอบรมการเสริมสร้างวินัยในตนเองให้นักศึกษา ให้นักศึกษามีความขยันหมั่นเพียร และมีทัศนคติที่ดีในการเรียน ฝึกนักศึกษาให้สามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ และการอบรมในเรื่องการ

จัดสรรเวลาในระหว่างเรียน และอบรมคุณธรรม จริยธรรมให้กับนักศึกษา เช่น การไม่เที่ยวกลางคืน การติดโทรศัพท์มือถือ ติดเกมส์ ติดโซเชียล จนไม่มีเวลาอ่านหนังสือหรือไม่มีเวลาพักผ่อนที่เพียงพอ เป็นต้น

5. ด้านสถาบันการศึกษานั้น ควรปรับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยให้เป็นสถานที่ที่น่าเรียนรู้ มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ อ่านหนังสือหรือทำกิจกรรมให้เยอะเพิ่มมากขึ้น และควรจัดเวรยาม

เฝ้าระวังในจุดเสี่ยงด้านข้างมหาวิทยาลัย ติดไฟในบริเวณที่เปลี่ยว เป็นต้น

สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยในอนาคต ควรมีการศึกษาในรูปแบบโมเดลเชิงสาเหตุที่ศึกษาตัวแปรต้นที่ส่งผลต่อการออกกลางคันของนักศึกษา เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ละเอียดและมีความถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้นและควรเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างให้มีหลายคณะมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เจษฎาภรณ์ อันแก้ว พัชราวลัย มีทรัพย์ และนิคม นาคอ้าย. (2557). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก: การวิเคราะห์ห้พระระดับ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 8(1).
- ชนิตา ไกรเพชร ศิริชัย กาญจนवासี และอภิภา ปรัชญพฤทธิ. (2556). การพัฒนาระบบการประเมินประสิทธิผลองค์กรสำหรับสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 41(4): 69-82.
- ไชยันต์ สกกุลศรีประเสริฐ. (2556). การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน. *วารสารจิตวิทยาคลินิก*, 44(1).
- ฐานิตา ลอยวิรัตน์ กุศล แก้วหนู และเกศริน คงจันทร์ (2558). *การศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อการฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. Retrieved from <http://kb.psu.ac.th/psukb/bitstream/2016/10653/1/414326.pdf>.
- บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (2535). การอ้างอิงประชากรเมื่อใช้เครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง. *วารสารการวัดผลการศึกษา มศว. มหาสารคาม*, 3(1).
- บุญโชติ ชำนาญ และอุไรรัก ตรุณวรรณ. (2554). *การศึกษาปัญหาและสาเหตุการออกกลางคันของนักเรียน นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช*. บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2555). *สถิติชวนใช้. ภาคควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- นรินทร์ สังข์รักษา. (2552). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*. รายงานวิจัย. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- เพ็ญภัคร พื่นผา. (2558). การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อโอกาสการสอบผ่าน หรือ ไม่ผ่านวิชาสถิติธุรกิจของนักศึกษา คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. *วารสาร พัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต*, 9(1): 50-67.
- มะลิวัลย์ สีน้อย. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการต้อออกของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. *วารสารวิชาการ ม.อบ*, 10(3).
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2547). การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis: FA). *วารสารการวัดผลการ ศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 10(กรกฎาคม 2547): 15-28.
- สมพร น่วมสกุล และคณะ. (2554). การศึกษาปัจจัยสาเหตุและแนวทางแก้ไขปัญหาการออกกลางคันของ นักเรียน นักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตตรวจราชการที่ 7 ปีการศึกษา 2553. *รายงานการวิจัยการสนับสนุนการตรวจราชการของผู้ตรวจราชการกระทรวง ศึกษาธิการ*.
- สรรรถชัย กิตยานันท์. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออกกลางคันของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- สรราวุฒิ สืบแย้ม. (2552). การศึกษาสาเหตุการออกกลางคันและไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนดในหลักสูตรของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุภาพร อัครวิโรจน์. (2549). สาเหตุการออกกลางคันและไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่หลักสูตร กำหนด คณะเทคโนโลยีและการจัดการอุตสาหกรรม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ.2545*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555). *สาเหตุการขอลาออกในระดับปริญญาตรีของนักศึกษาระหว่างปีการศึกษา พ.ศ. 2549-2550 ในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน*. รายงานวิจัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 5. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Andra, C., Magnono, G., and Morselli, F. (2011). *Drop-out undergraduate students in Mathematics: an exploratory study*. Educational Studies in Mathematics, MAVI17-2011.

- Bennett, R. (2003). Determinants of undergraduate student dropout rates in a university business studies department. *Journal of Further and Higher Education*, 27(2).
- Bentler, P.M. (1990). Comparative fit indexes in structural models. *Psychological Bulletin*, 107: 238-246.
- Greene, J.P. and Winters, M.A. (2002). *Public school graduation rates in the United States*. Technical Report 31 Manhattan Institute for Policy Research.
- Joreskog, K.G. and Sorbom, D. (1996). *LISREL 8: User's reference guide*. Chicago: Scientific Software International.
- Klein, R.B. (2011). *Principles and practice of structural equation modeling (3rd ed.)*. New York: Guildford Press.
- Paura, L. and Arhipova, I. (2014). Cause analysis of students' dropout rate in higher education study program. *Procedia Social and Behavioral Sciences*, 109: 1282-1286.
- Sosu, E. and Pheunpha, P. (2016). *Effects of pre-entry characteristics on the trajectory of Dropout among university students: a discrete time survival analysis*. Oral Presentation Paper at the VII European Congress of Methodology on July, 27-29, 2016 in Palma de Mallorca, Spain.
- Swanson, C.B. (2004). *Who graduates? who doesn't? a statistical portrait of public high school graduation, Class of 2001*. Washington, D.C., The Urban Institute. Available on-line: <http://www.urban.org/url.cfm?ID=410934>.